

- עלי מרפא
- שער הגליון
- יון הונגרי
- למעשה
- בני היכלא
- בקאות ברצוא ובשוב
- סע למצוא את עצמך
- אמרות טהורות
- שמע ישראל ג
- ידום ושתוק
- התורה הזמנית:
- דרכי ההתקרבות לצדיק
- נפירות אור"מ דפי השבוע בלקו"ה איין בלעטל
- לחזור להיות אדם
- השבת אבידה
- חינוך לחיפוש
- הכלת תשובה
- אמירה ומחשבה במרחץ ומקוה
- דרכי נועם
- כובי אור
- עומק הפרשה
- חנן לנער
- שאל בני
- הלכה פסוקה

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

מישהו יודע איפה אני?

כשיהודי אבד חפץ מחפציו, אנו מצווים לסייע לו במציאת אבדתו. ומה כאשר לא איבד חפץ, אלא את הנפש עצמה?

הפרטיים והציבוריים, לוקחים מאתנו חתיכות מהנפש. הנפילות והחטאים, תורמים אף הם את חלקם, ולוקחים איתם עוד כמה חלקים ממה שנתנו.

עומד לו יהודי, ואינו יודע את נפשו. הוא קם בבוקר; מצא את כל חפציו, אבל לא דווקא את עצמו. חלקים גדולים ממנו מפוזרים ואינם. איך אפשר כך להתחיל יום, איך אפשר כך לחיות את היום, ומה נוכל להביא

העולם מספר על אדם מפוזר באישיותו, שבכל בוקר התעכב במשך שעה ארוכה עד שמצא את כל פריטי לבושו. יום אחד החליט לעזור לעצמו, והכין רשימה מפורטת קודם השינה, ובה פירט היכן הניח כל פריט. בבוקר, ויהי אור. תענוג; כל פריט מונח במקום שרשום בפתק. אך אבוי, דבר אחד חסר בפתק: הוא שכח לרשום היכן הוא הניח את עצמו...

הרכוש של אדם, הוא חלק מהנפש שלו. ולכן, כאשר פריטיו של אדם מפוזרים בכל מיני מקומות, גם הנפש שלו מפוזרת. אדם זקוק שיהיה לו מקום מסודר - להתגורר בו, לסדר בו את חפציו, ולדעת היכן הם מונחים. רק כך נפשו מוצאת מנוחה. כשאין זה כך, וחפציו מפוזרים או אבודים, נפשו אינה מוצאת מנוחה.

כשיהודי אבד חפץ מחפציו, אנו מצווים לסייע לו במציאת אבדתו. בכך אנו מצילים לא רק את רכושו אלא גם את נפשו. ומה כאשר יהודי לא איבד חפץ, אלא את הנפש עצמה? קל וחומר שיש לנו להשתדל להשיבה אליו. אבל איך עושים את זה?

אבודות הנפש

כל אחד מאתנו, איבד במשך הזמן חלקים מהנפש שלו. תינוק, כל כולו נמצא כאן; כל תנועה או פעולה שהוא עושה, הוא עושה בכל רמ"ח איבריו ושס"ה גידיו. הוא בוכה מראשו ועד כפות רגליו, צוחק עם כל קומתו, ומושך את המשחק מידי הזולת בכל כוחו. שום חלק ממנו אינו נמצא במקום אחר.

עברו שנים, והתינוק גדל והפך לילד, לנער, לבוגר. כמה חלקים ממנו עדיין נותרו בקרבתו? כנראה שהרבה פחות. ספק אם ישנה פעולה או תנועה אחת, מתוך כל מה שאנחנו עושים - שכל כולנו נמצא בתוכה. המח מושוט, הלב מבולבל, והנפש מפוזרת, כמה אחוזים נותרו בידינו שנוכל להשקיע אותם בתוך אותה פעולה?

כשאנחנו לומדים, מתפללים, מקיימים מצוה או עושים חסד - חלק מאתנו נוכח בפנים, והרבה מאד נוכח במקומות אחרים. כל כך הרבה חלקים מאתנו - אבדו, התפזרו, התעממו, וגם אם נרצה לגייס אותם לטובת פעולה כלשהי, ספק אם הדבר בידנו.

זה קרה וקורה בעקבות הרבה דברים. כשנפשו של יהודי נמצאת בגלות, גשמית ורוחנית, יש לזה מחירים. אין לנו בית המקדש, ששם פגשנו שלשה פעמים בשנה את כל חלקי נפשו. אנחנו מפוזרים בגלות, והמאורעות -

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

הלב כוסף למעיין

ב"ה יום א' ר"ח אלול תקצ"ט

שְׁלוֹם לְבִי חֲבִיבִי ... וּבְדַעְתִּי לְנֶסֶע אִם יִדְעָה הַשֵּׁם בְּיוֹם מָוֶה אַחֵר חֲצוֹת יוֹם, וְדַעְתִּי חֶזֶק לְבָבִי לְעֹקֵב יוֹתֵר, וְהִי יַעֲזֹר לִי בְּחֶסֶד לִשְׁעַר לְמָקוֹם שֶׁאֲשַׁתְּשָׁה. אֲשֶׁר בְּאֵמֶת אֵינִי יוֹדֵעַ כָּלֵל עוֹד עַד הֵיכָן הָדָבָר מֵגִיעַ. אֲבָל זֶה אֵינִי יוֹדֵעַ בְּבִדּוֹר בְּעֻזַּת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁאֵינִי צָרִיךְ לִשְׁעַר לְנֶסֶע בְּכָל עֵת, וּבְקִרְטָה עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה הַקָּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא וְהָאִים מְאֹד מְאֹד, וְגַם אֵינִי צָרִיךְ לְעוֹדֵר וּלְחֶזֶק אֲחֵת בְּכָל נַחֲיוֹ בְּכָל מִינֵי דְבָרֵי אֵמֶת שֶׁנֶּעֱלָם. שְׁתַּזְנֶה גַם כֵּן לְחִיּוֹת שֵׁם כִּי הוּא חַיִּים וְכוּ'. וְאִם כִּי בְּכָר אֲתָה יוֹדְעִים קֶצֶת מִזֶּה. אֲבָל צָרִיכִי עֲתָה לְהִתְחִיל מִחֲדָשׁ, בְּקִרְטָה עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה שֶׁאֵין עֹקֵר הַהִתְחַדְשׁוֹת לְטוֹבָה, וְיֵשׁ הִרְבֵּה הִרְבֵּה מְאֹד מְאֹד לְדַבֵּר בְּזֶה. אֵךְ אֵיךְ הַפְנֵאִי וְהַנִּיחִי מִסְפִּיק.

וְכָל טְרִדַּת הַפְּרִסָּה וְכָל הַמַּחְלָקָה וּבִזְיוֹנוֹת וְשִׁמְיוֹת דְּמִים, אֲשֶׁר אֲתָם מְבַקְשִׁים מֵעַתָּה עַל כָּל זֶה, וְהֵחֵל צָרִיכִים לִישׁוּעָתָא אֱלֹהֵינוּ, יִמְלֵא ה' כָּל מִשְׁאֲלוֹת יִשְׁרָאֵל לְטוֹבָה. וְכָל זֶה הוּא סוֹד פְּתוּחַ אֶלּוֹל שְׁהוּא לְהַכְנִיעַ הַדָּם שֶׁבְּחֵלֶל הַשְׁמָמָל. וְהַתְקַן עַל יְדֵי שִׁחְיָה מִדָּם לְדָם לְסִבֵּל בִּזְיוֹנוֹת וְשִׁמְיוֹת דְּמִים מִמֶּנּוּ צָרִידִים. כִּי גַם מִזֶּה שֶׁמִּנְחָה כָּל אֶחָד בְּעֵינֵי עֲצָמוֹ וְנִדְמָה לוֹ פְּאֻל ח' ח' ח' אֶסֶק תִּקְוָה גַם זֶה בְּחִינַת שְׁמִיכַת דְּמִים שֶׁצָּרִיכִין לְסִבֵּל הַכָּל. וְ. אֵךְ עַל כִּי כִּי חֲלִילָה וְחֲלִילָה לִפְלִי בְּעֵינֵי עֲצָמוֹ בְּשִׁבְלִי זֶה. וְזֶה כָּל פְּתוּחַ אֶלּוֹל שְׁהוּא בְּחִינַת בְּקִי בְּחִלָּה בְּקִי בְּרִצְאוֹ בְּקִי בְּשׁוֹ. אִם אֶסֶק שְׁמִים שֵׁם אֲתָה וְאֶצְעִיָּה שְׁאוֹל הַנֶּה... נָתַן מִבְּרַסְלָב

חק ולא יעבוד

יום	יום לחודש	לוקוטי מוהר"ן קמא	לוקוטי הלכות ח"א	משנה ברורה ח"ו	דף היומי חולון	ליקוטי תפילות חלק א'
שבת	ט	לג:	ריג:	צד:	קיד	קבו קבח
א	י	לג:	ריד:	צה:	קטו	קבט קל
ב	יא	לג:	רטו:	צה:	קטז	קלא קלב
ג	יב	לה:	רטז:	צו:	קצו	קלג קלד
ד	יג	לה:	ריז:	צו:	קצז	קלה קלו
ה	יד	לה:	ריח:	צו:	קצח	קלי קלח
ו	טו	לה:	ריט:	צז:	קכ	קלח קמ

עיון התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן ח"א תורה ד' - ח"ב תורה ד'

ע"פ ליקוטי מוהר"ן סי' קפ"ח

אמרות טהורות [המשך]

ליקוט מדברי רביה"ק ומוהר"ת בגדל מעלת וקדושת ההתקבצות על ר"ה
בציוט הק של רביה"ק זי"ע (ע"פ סדר א' ב')

ועל פן נוהגין לילך על קברי צדיקים אמתיים בערב ראש השנה פי עקר
תקון הכבוד הוא על ידי קברי צדיקים ששם עקר הכבוד. [חו"מ-ב',
חובל, בחברו כ']

נוסעים לקברי צדיקים בראש השנה פי הצדיק יכול לעשות ראש השנה
לשפוט ולדון את כל ישראל, פי הוא יודע לדון את הכל לכף זכות. [יור"ד-
ב' ערלה ד', ח']

וזה בחינת מה שנוסעין על ראש השנה לצדיקים, פי על ידי ההליכה
והנסיעה שכל אחד הולך ונוסע ממקומו להצדיק על ידי זה מעלה
מקומו, לבחינת מקומו של עולם שהוא הצדיק, וזה בחינת מה שנוסעין
והולכין על קברי צדיקים, פי הוא במקום ששוכב הצדיק, שם הוא מקומו
של עולם. [חו"מ-א', שלוחין ד', י"ג]

והעקר פשוט לראש השנה לצדיקים האמתיים באשר נוהגין כל ישראל לנסע
לצדיקים על ראש השנה, פי עקר הקבוצה וקיומו הוא על ידי הצדיק
הרועה האמתי בבחינת משה. [או"ח-ב', נטילת ידיים לסעודה ו', פ"ט]

צריכין לנסע לצדיקים על ראש השנה כדי לברר ולקדש המחשבה.
[או"ח-א', בית הכנסת ה', כ"ג]

צריכין בראש השנה לעורר לעורר בחינת נעם העליון כדי לגלות כבודו
ותברך. שכל ידי זה היתה כל הבריאה, ובשילב זה צריכים לנסע לגדולי
הצדיקים על ראש השנה שידעו לעסוק בתקון זה בשלמות. על-כן
צריכין לזה צדיק גדול שאין שום נגיעה כל שהוא בשום דבר נאות
בעולם, שכלם נמשכין מפילת נעימות העליון. [או"ח תפלת המנחה ו',
ז']

וזה בחינת מה שהולכין על קברי צדיקים בערב ראש השנה. פי במקום
גניזתם שופע בחינת נעם העליון שהוא בחינת קדושת ארץ-ישראל
שמשם כל הקדושות. ועל ידי השפעת הנעם העליון משברים אהבת
נשים וחוכין לקדושת הדעת של ארץ-ישראל, שהיא כלל כל הקדושות.
היגו שה' יתברך נותן עצות והאדם על ידי הצדיק האמת באופן שייקפה
להגביר הנעימים על החובלים. [או"ח-ב', ברכת הפירות ד', י"ג]

נצור לשונך

הלכות לשון הרע

אסור לכתוב לשון הרע במכתב או במודעה או בעיתון, וכן אסור
לרמוז בידיים או שאר איברי הגוף כל תנועה המורידה ערך האדם
שעליו מרמזים.

אסור להראות מכתב עם שגיאות לאחרים, כדי שיבינו מעצמם
גנות הכותב, אף שאין מראה המכתב מדבר על הכותב.

שנים שסיפרו אותו סיפור של לשון הרע לאותם שומעים בזה
אחר זה, אף שהשני לא חידוש שום ידיעה, עובר על איסור לשון
הרע, משום שמתקבל להם יותר אחרי ששמעו גם ממנו. ונסתפק
הח"ח אם החטא של השני הוא בין אדם למקום או בין אדם
לחבירו, ונפק"מ אם צריך לפייס את האדם שדיבר עליו.

(קיצור הל' לשון הרע פ"ג סעיף ח')

ויע"כ בית שני לא נהרב פי אם ע"י שנאת הנם. פי
על-ידי-זה לא נכללו, ולא יכלו לקבל המתקנה
מחכמה עפ"ה.

(לקוטי הלכות פו"ד אה)

שמע ישראל [ג]

מבינים על מה מדבר. וגם לעצמו אינו
יכול להסביר ולהרגיש לאחר זמן את
מה שהרגיש ביום האתמול. כי אותה
התנוצצות היא הארה מלמעלה שה'
האיר לו פנים והכניס אותו פנימה, כל
אחד לפי מדרגתו בהתקשרותו לאותם
העולמות, (שיחות הר"ן א').

ה' אך אם באמת כל הארת האמונה
היא הארה שה' מאיר לאדם מלמעלה,
מהו חלקו של האדם במצוות קבלת
עול האמונה, לזאת צריך לדעת, שחלק
האדם באמונה היא להכין עצמו להיות
כלי להמשיך שפע אור מלמעלה. היינו
לדבר מחשבתו להתבונן כפי יכלתו
באמונה, ואף אם מרגיש שסוגרים
עליו מלמעלה, יעמוד בעקשנות
להמתין בסבלנות שה' יאיר לו. וכפי
שיעור הכנת הרצון שלו, שה' יאיר
עליו ההארה מלמעלה כך יזכה באמת
שהשי"ת יאיר לו איזה כמה רגעים של
התנוצצות מלמעלה שאז ידע באמת
בפנימיות לבבו את אמיתות האמונה.

וכמובן שצריך שהכנת הלב יהיה בלא
דחיקת השעה שבדווקא רוצה להרגיש,
אלא ימתין ויצפה בריכוז מחשבתו ככל
שיוכל, להיות מוכן שה' יזמין אותו
להכנס פנימה שיראה לפי מדרגתו איזה
התנוצצות של ידיעת האמת.

וע"כ עיקר חלק האדם בקרי"ש הוא
דייקא אמירת שני תיבות 'שמע
ישראל' - כי זהו עיקר חלקו להכין
ליבו שיתנוצץ בדעתו הארה חדשה
במציאות ה'.

(ליקו"ה קריאת שמע ה')

א] במאמר הראשון, בארנו הענין
שצריך בכל יום לומר 'שמע ישראל'
- להכין עצמו למצוא בכל יום אמונה
חדשה לפי מה שעובר עליו באותו היום.
ובמאמר השני בארנו, שכל מחשבה של
אמונה אינה רק מחשבה בעלמא, אלא
היא מחשבה אמיתית שמכניסים את
האדם לעולמות עליונים. וע"כ פעמים
שאינו יכול להכנס לאמונה כי אין
מניחים אותו להיכנס לשם, ולכן צריך
בכל יום לקרוא קרי"ש בשביל להכין
ליבו מחדש להמשיך על עצמו אמונה
עד שבאמת יפתחו לו ויכניסו אותו.

ג] ועתה במאמר השלישי נבאר יסוד
גדול, שהאמונה שצריכים לזכות לה
בכל יום מחדש היא בעצם התנוצצות
והארה מלמעלה - הרגשה פנימית
שא"ל לדבר ולתאר זאת במילים, וא"ל
להעתיקו לאדם אחר.

ובכל פעם צריך שהאמונה יתנוצץ
בדעתו לפי מה שעובר עליו באותו
היום. ורק כאשר האמונה היא בדרגא
של התנוצצות, אזי היא נקראת בשם
ידיעת ה'. וכל זמן שהאדם יכול לדבר
ולהסביר את האמונה והידיעה שיודע
מהשי"ת, אזי ידיעה זו אינה נקרא בשם
ידיעה פנימית שיש בכוחה להוציא את
האדם מגשמיותו ולדבר ברוחניות.

ד] וכמו שכל אחד רואה בחוש, שיש
פעמים שמתנוצץ בדעתו איזה
ידיעה בהשגחה פרטית או שמתברר
אצלו בחוש שמלא כל הארץ כבודו
בהתנוצצות והרגשת הלב באופן שאינו
יכול לדבר מזה, וכאשר מנסה לתאר
ההרגשה במילים ותיבות אזי אין

הליכות

שיחות ומנהגים

הקבוץ הקדוש

אזי דא זיינען אלע שבעה רועים דא איך גליב גלייף
ווי איך זעה".
(שיח שרפי קודש - חלק ב' תקצ"ו)

בראש השנה האחרון של מוהר"ת לא נכנס בזמן
הקבוע לאמירת תורה פדרפו. כל שנה, שזיננס
אליו רבי אפרים בן רבי נפתלי לזאלו על זה, תיין
מוהר"ת את עצמו משום שאינו בקו הבריאות.
אולם אחר ראש השנה אומר מוהר"ת לרבי נפתלי
טוב שזיננער, שזיננער לא נכנס לומר לפני אנ"ש
את התורה פדרפו, משום שזיננער שזיננער פמה מאנ"ש
שלא באים לקבוצין פי אם בשביל לשמוע את אמירת
תורתו, ועל פן, מה יהיה קשאל יהיה בחיים ולא
יהיה מי שיאמר תורה פדרפו, כבר נפסקו לבוא? ועל
פן בזיננער לא אומר תורה פדרפו שזיננער אנ"ש שצריכים
להתקבץ יחדיו בראש השנה אפילו בלי תורה פדרפו
שהוא נוהג לומר.
(שיח שרפי קודש - חלק ב' תתח')

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על לקוטי מוהר"ן ח"א סי' ד' שיעור ח'

ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

לעורר רצון ללכת בדרך הקודש

ומי שרוצה לילך בדרך הקדש, צריך לשפר כל המדות רעות, ויספר לפני התלמיד חכם, הינו ודוי דברים.

רביז"ל פותח בלשון 'מי שרוצה לילך בדרך הקודש' - שהרצון הזה הוא תחילת העלאת המלכות דקדושה, לרצות ללכת בדרך הקודש. ומי שרוצה כך הוא כבר מעלה את המלכות, אזי מזרזו רביז"ל ואומר שהוא צריך לרצות לשבר את המידות הרעות, ולספר לפני התלמיד חכם את המידות רעות בעצמם [כי הרצון למעשה, ניכר על ידי שעוסק הרבה בידוים].

ועל אלו המידות רעות בפרטיות הוא עיקר הוידוי, כי הם הם עיקר נפילת המלכות, שהאדם נופל לעצבות ועצלות, תאוות רעות, דברים בטלים וגאווה, ומשם מתחיל הוידוי, וכשהאדם מתקרב אל הצדיק בג' בחינות שהולך ומבאר, אזי ממילא מתחיל להבין במידות שלו, ורואה שיש לו מידות רעות המרחיקות אותו מהכרת מלכות ה', ואז מבין שמידות רעות אלו הם אלו המפילים את מידת המלכות, ומתוך כך מתעורר לעסוק בעסק הוידוי.

דרך לפי שורש נשמתו

והתלמיד חכם יפרש ויבאר לו דרך לפי שורש נשמתו.

וכך על ידי שעוסק בידויו לפני התלמיד חכם, יוכל למצוא בדברי התלמיד חכם ובספריו הק' דרך לפי שורש נשמתו, שיזהה שנשמתו תתבטל אל האין סוף, ששם שורש כל נשמה ונשמה, וכך יוכל לדעת איך הוא יכול להחזיר את המלכות לה' ממקומו הוא, לפי דרגתו. כי כל אחד יש לו דרך אחרת לפי שורש נשמתו, ובכל יום ויום יש לו בפרטיות ענין חדש, ועל כן צריך בכל פעם להתוודות מחדש למצוא הענין שלו בפרטיות.

ההתקרבות לצדיק היא דרך סדורה

ויש שלש בחינות בהתקרבות לצדיקים, שעל ידי שלש בחינות אלו נתתקן הכל. ג' דרגות בהתקרבות אל הצדיק, שבכל אחד מהם הוא מעלה עוד חלק במלכות ה' מבין הקליפות, כי על ידי כל אחד מדרגות אלו הוא מתחיל להכיר את מה שהפיל את המלכות אל מלכות אלהים אחרים.

ובזה מתבאר יותר מה שכתוב בחלק הראשון של המאמר שצריך וידוי לפני תלמיד חכם, שהוא לא רק פעולה מעשית שהולך לצדיק להתוודות לפניו, אלא הוא מהלך של התקרבות בג' בחינות שמתעורר לדעת מהרע שלו ולשבר המידות שלו ומתוך כך מתעורר להתוודות על אותם מידות בעצמם שהוא רוצה לשברם בכח ההתעוררות שקיבל מהצדיק.

ראיית פני הצדיק - למעשה

ואלו הם השלושה בחינות: הבחינה הראשונה: פשוטא את הצדיק, פמו שפתוב (שע"ה ל): "היה עיניך ראוות את מוהר"ן".

הבחינה הראשונה של ההתקרבות אל הצדיק, הוא הראייה שהולך לראות את רבו, ובהמשך המאמר יתבאר שענינו הוא לא דווקא ראייה גשמית, אלא התקרבות לדעתו, לראות שכלו ונשמתו. כי אפשר לראות את רבו בראיית הפנים, ולא לדעת ממנו כלום, שאז אינו מושפע כלל, כי העיקר הוא האמונה בו וקבלת אורו הגדול. וכפי שמשמע מהמעשיות המובאות בחז"ל בענין ראיית פני הרב, משמע שהראייה הוא פעולה פנימית שבנפש, ענין של חיפוש וחתירה להתקרב אליו.

זהו ענין ראוות את מורדך - פסוק זה נאמר על ראיית השי"ת כביכול, וחז"ל פירשוהו לענין ראיית הרב, ומשמע שהינין ה', כי ראיית פני ה' משמעו לראות ולהתקרב אל הצדיק, שם ניכר הכרת פני ה', כי הצדיק מגלה לאדם שיתחיל להרגיש במציאות מלכות ה' שנפל ומתוך כך מתחיל להתוודות וד"ק.

ראיית פני הצדיק - מבטלת את העצבות והתאוות

וזאת הבחינה מבטלת המדות רעות הנמשכין מושני היסודות: 'דומים' 'צומח', הינו עצבות ותקלודותיה, ותאוות רעות.

כי עצבות ותולדותיה נמשכים מדומם (מלכות נפולה). שאדם יושב כאבן דומם בבכירות ללא חיות וחיזות בעבודת ה', וזאת מחמת שנעלם ממנו

ידום וישתוק

אם התפילה אינה מוצאת חן בעיניכם - יש כאן מניינים נוספים בשטיבלאך...

הזקן לא נשאר חייב והשיב מלחמה שעה. מן הצד עומד ר' נחמן ורואה את האש המתלקחת בעיצומה של התפילה... פנה אל הזקן מאנ"ש שהתערב לטובתו ואמר לו: "מה לכם להתקוטט עמו, הלא יש לי הזדמנות-פז לקיים את דברי רבינו 'דמימה ושתיקה' ואני מקבל את כל הביזיונות באהבה ובשמחה ומדוע תמנעו ממני את קבלת התיקון הזה?"

אך הלה השיב: "צריכים ללמוד לקח, שלא יחזור לאיוולתו בפעם אחרת! האחד בא לגור וישפוט שפוט!". כשראה ר' נחמן שעוד קט יהיה כל המניין כמקרה, משום שרוב הציבור התקהל לראות על מה הרב והצעקות ובינתיים נפסקה התפילה, חזר מיד אל העמוד והחל לומר בקול רם "יהי בנסוע הארון!"

וכשהספר-תורה בידי, התקרב אל שני הזקנים המתווכחים עדיין זה עם זה בקולי קולות והגיש את הספר לפניו לנשקו וכך נשקט הרב. ר' נחמן קרא את הקריאה של ראש-חדש, וכדי להשכין שלום בין השניים, כיבד אותם בעליה לשלישי ורביעי ועשה להם "מי שביקש" מיוחד להם ולבני ביתם. לאחר מכן ביקש מהם שישוּטו ידם זה לזה לאות שלום וימחלו אחד לשני ולא יגרמו לו צער ועגמת-נפש, כי בשלו היה כל הסער הזה.

שני הזקנים התפייסו ביניהם ולא זזו משם עד שנעשו אוהבים זה לזה. לאחר התפילה יגש ר' נחמן שוב לזקן האורח וביקש ממנו מחילה גמורה על כל מה שהתרחש, הלה נענה לו ברוח טובה וגם הודה לו על כיבוד העליה. ר' נחמן הוסיף ואמר לו: "הנה היום הוא יום ראשון של חודש התשובה ומובא ב'ליקוטי מוהר"ן' שעיקר התשובה הוא, שישמע בזיונו וישתוק, ואמר על זה אחד מגדולי החסידים (רבי אברהם ב"ר נחמן) שלפי גודל מעלת השתיקה על הביזיונות, היה ראוי ללכת למקוה לפני כן, אלא שהם באים בהיסח הדעת ובפנתאומיות, כך שאי אפשר ללכת קודם למקוה..."

"אבל אני" המשיך ר' נחמן, "היום כן טבלתי במקוה לפני התפילה, ממילא בדיעבד טבילה זו עולה גם על קבלת הביזיון שעבר עלי היום..."

הזקן חיך למשמע הדברים והם נפרדו בשלום ואהבה. "אותו היום" סיפר אחר כך ר' נחמן, "היה כמעט יום-טוב אצלי, הייתי בשמחה גדולה מאוד כמוצא שלל רב על שזכיתי לקיים כפשוטם את דברי רבינו, וראיתי אז בחוש שבזכות הרבי הקדוש נמנעה מחלוקת של חינו ונתרבה השלום".

ראש חודש אלול. באחד מחדרי ה'שטיבלאך' בשכונת קטמון הירושלמית התכנסו מתפללים למניין שחרית, ביניהם היה החסיד ר' נחמן בורשטיין, אז אברך צעיר לימים. המתפללים ביקשו להגשת כחזן לפני העמוד והוא נענה והחל מתפלל בנעימות כדרכו. לאחר תפילת שמונה-עשרה פתח באמירת הלל.

לפתע נשמעו גערות מכיוון הקיר הצפוני של חדר התפילה: "נו! נו!". היה זה יהודי זקן ונשוא פנים, אורח שאינו מתושבי השכונה, שהחל צועק תוך כדי אמירת ההלל לעבר החזן. הוא לא הרפה וחזר

מקוה לפני הביזיונות.

החסיד ר' נחמן ישראל בורשטיין זצ"ל

על צעקותיו-גערותיו שוב ושוב, כאשר ר' נחמן אינו מבין מה חפץ הלה, "שמא מתרעם הוא על שלא כיבדוהו באמירת הלל לפני העמוד?" הרהר לעצמו, והמשיך בתפילה.

כשסיים את הקדיש שאחרי ההלל, יגש אל הזקן לשאול אותו לרצונו, הלה מיד התנפל עליו בשצף-קצף: "כך אומרים הלל בראש-חודש?! בחיפזון? ועוד באלול?! אתה עושה ליצנות מההלל!" וכך שפך קיתונות של ביזיונות על ראשו.

ר' נחמן התנצל והשיב לו: "הצדק עמכם, אבל מה אעשה ורוב הציבור נחפז לעבודה ולא יכולתי להאריך כראוי", אך הזקן נותר בשלו, זועף כולו ואינו מעוניין לקבל את ההתנצלות.

בתוך כך נזכר ר' נחמן בדברי רבינו בליקוטי מוהר"ן בסיומן ו': "עיקר התשובה, שכשישמע בזיונו יידום וישתוק", הוא דן את הזקן לכף זכות, שבוודאי במקום בו רגיל הוא להתפלל, נוהגים להאריך באמירת ההלל ומתוך צער התפרץ כך. שוב ניסה להפסיק דעתו ולבקש את מחילתו. ברם, הזקן לא נרגע והמשיך בצעקותיו כשהוא מטיח בו עלבונות הצורמים לאוזן.

בין המתפללים היה אחד מאנ"ש, אף הוא זקן ונשוא פנים, שעלה מפולץ. בשמעו את צעקותיו של הלה, לא יכול היה להתאפק, יגש אליו והוכיחו: "מה פרצת עליך פרץ? הלא הנכם רק אורח במקום, ואין ירהיב לבכם להתערב בענייני התפילה ולבייש ברבים אברך בן-תורה בדברי עלבונות כאלה אשר לא תסבול דעת השומע!?"

לעידוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

לחידודא

תשובה לחידה הקודמת:

מתי מורה לנו רבי נתן 'להתאושש ולהתחזק'?

"זכרו זאת והתאוששו והתחזקו את כל אשר עשה עימנו, אלמלא לא גילה אלא התורה הזאת 'אזמרה' דיינו - - -"

הזוכה: חיימ'קה ווייל ביתר
זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאומן.

"וה' יעזור לי
בחסדו ליסע
למקום שאסע" על
מה נאמר? על"ת

איין בלעטל

שבת קודש

ליקוטי מוהר"ן - לב:

ה'אני' האמיתי של האדם הוא הנשמה, אלא שמחמת שהגוף מגושם בעזות, ע"כ אינו מרגיש נשמתו. אך ע"י שירבה להתאנח מתוך אמונה שיש לו נשמה, אזי לאט לאט יישבר עזות הגוף ויתחיל להרגיש הנשמה הרוחנית שלו.

ליקוטי הלכות - דף רי"ג

ישראל נקראים בשם 'עם קדוש' כי יש להם הכח לבטל החכמה והדעת שלהם אל השי"ת.

יום ראשון

ליקוטי מוהר"ן - דף לג:

בכל מצוה בתורה יש את עצם הצינוי של העשייה, ויש את הפסוק המקדים 'וידבר ה' אל משה לאמר', וכשאדם מתבונן מי נתן את המצוה ולמי נתן זאת, אזי זוכה לדביקות של המצוה.

ליקוטי הלכות - דף רי"ד

האותיות של התורה הם אור גדול של ה' שמצטמצם לתוך האותיות, ויש להתעורר לזכור בקריאת התורה ובכל לימוד תורה, שהאותיות האלו מזמינות ומצמצמות את אור ה' עד אליו בתוך מה שעובר עליו ממש.

יום שני

ליקוטי מוהר"ן - דף לג:

לפני כל מדרגה חדשה בהכרח לעבור ירידה, כי הירידה מביאה אותו לכיסופים להתקרב יותר וכך זוכה לעשות תשובה ולעלות למדרגה גבוהה יותר.

ליקוטי הלכות - דף רט"ו

כפי זיכור האדם בקדושת הברית, כך זוכה להתייחד עם השי"ת בשעת התפילה, וע"כ באלול מרבים בתפילות כדי לתקן את הריחוק שלנו מה' ולהתייחד עמו מחדש.

יום שלישי

ליקוטי מוהר"ן - דף לד:

עזות הוא מידה מגונה ביותר, כי היא שורש לכל התאוות, אך מאידך א"א להתקרב לה' לולא מידה זאת, כי בשביל לעלות למדרגה גבוהה יותר, בהכרח להתחזק ולא להיחלש בדעתו מהירידה שיש קודם העלייה.

ליקוטי הלכות - דף רט"ז

ימי שני וחמישי הם ימים של עת רצון, וע"כ

אור העצה מה' לימוד היומי

בספה"ק 'ליקוטי מוהר"ן' ובספה"ק 'ליקוטי הלכות'

מרבית ברחמים ותחנונים, לזכות להתחזק בתשובה, ולהמשיך על עצמו ה'דרך' להתחזק לחפש אחר השי"ת בין בעליה ובין בירידה.

יום רביעי

ליקוטי מוהר"ן - דף לד:

כל קול שהוא מצד הקדושה, כגון, קול שופר, צעקת התפילה, ואפילו קול קשקוש המטבעות של גבאי הצדקה, יכול לשבור את חלק הגשמי העז של הגוף ולקרב אותו לנשמתו [בעיקר אם יכוון עצמו לזכור שהם קולות של קדושה].

ליקוטי הלכות - דף רי"ז

בתפילה מתגלה לאדם הארה גדולה שה' מנהיג הכל רק ברצונו. אך כיון שבאים מחשבות זרות לבלבל את האמונה שהכל ברצונו, ע"כ צריך להכניעם ע"י לימוד תורה שהוא מוכיח לאדם שה' רוצה משהו מהעולם, וכך יכול להתחזק לגלות בתפילתו את הרצון של ה'.

יום חמישי

ליקוטי מוהר"ן - דף לה:

תאוות ממון היא תאוה הגרועה ביותר, שנופל לדמיון שרק בכוחי ועוצם ידי יוכל להצליח, ויש בזה הסתרה גדולה שאינו מבין אפילו שנפל להסתרה, כמו שאר התאוות. וע"כ צריכים לצעוק לה' להנצל מתאוה זו יותר מהצדקה על פגם הברית.

ליקוטי הלכות - דף רי"ח

בכל פעם שמתעורר קול כרוז מלמעלה המכריז שה' מנהיג העולם ברצונו, דייקא אז מתגברים החיות רעות לבלבל את האמונה הזכה שהכל ברצון ה'. ואל יתבלבל כאשר הם מתעוררים, כי אדרבא זהו הסימן שיש כעת קול כרוז מלמעלה שהכל ברצונו יתברך.

יום שישי

ליקוטי מוהר"ן - דף לה:

כשחביב לאדם מצוה ומשקיע בה ממון בלי להחשיב הממון ביחס למצוה, זה משבר אצלו התאוה של כוחי ועוצם ידי, ויכול לזכות להתגלות אור פני ה', כי מקדש הממון לכבוד ה'.

ליקוטי הלכות - דף רי"ט

אם ישים ליבו לזמירות השבת, זוכה לברר כל הדמיונות הנאחזים בו בימות החול ולרומם דעתו לצייר בדעתו נפלאות ה' המחודש את עולמו בכל רגע, כמו שיתגלה לעתיד לבוא.

מציאות מלכות ה', וכן מהצומח [ז"א - מידות והרגשים] נמשך תאוות רעות, והם שניהם קשורים יחדיו, כי העצבות מעורר התאוות, והתאוות מביא לעצבות, וממש כמשל הדומם והצומח, שהצומח עולה וצומח מתוך העפר והדומם. אך כשאדם רואה ומתקרב אל הצדיק, אזי מתבטל אצלו המידות רעות האלו של עצבות והתאוות רעות.

שני דרכים שהצדיק מעורר את האדם בדרך 'אמא'

פי צדיק הדור נקרא אם, על שם שהוא מיניק לישׂראל באור תורתו, והתורה נקראת חלב, כמו שכתוב "דבש וחלב תחת לשונך".

הצדיק נמשל לאמא, כיון שמניק לעם ישראל מאור תורתו, וכך צריך האדם להרגיש כלפי הצדיק, להאמין שהצדיק מביא לו ממש חלב של עיקר חיות, שעל כן קוראים לזה יניקה, לא רק כתוספת מאכל. והתורה נקראת חלב כמו שכתוב "דבש וחלב תחת לשונך", שחז"ל המשיכו זאת אל התורה, שהיא דומה לחלב שהוא החיות, ולדבש שהוא המתקנות והתענוג. ורביז"ל מסמך פסוק זה לתורת הצדיק, שהוא לא רק כמו חלב, אלא ממש כמו חלב אם, שהוא עיקר יניקת חיות, לא רק כתוספת מאכל.

וזה אנו רואים בחוש, כשהתינוק הוא בעצבות ועצלות, כשרואה את אמו הוא מתעורר בריאות גדול לקראת אמו, היינו לשרשו:

רביז"ל מביא משל זה כדי שנתעורר בפשטות לצייר זאת בדעתו, עד כמה רואים זאת בחוש בגשמיית בענין התינוק לאמו, שהתינוק מזדוץ לאמו, לא רק מחמת המזון שהיא נותנת לו, אלא בעיקר מחמת הקירבה שהוא רוצה מאמו, זהו מזון אחר לגמרי. וכך כאשר אדם מתקרב אל הצדיק ומחפש לשמוע ממנו איך להעלות מלכות ה', אזי ממילא מעצמו הוא מתעורר בריאות גדול אליו. ובכל פעם שאדם רואה שנופל עליו עצבות שידורז ללמוד ספר של הצדיק בתמימות, וכך יתעורר להכיר שיש מלכות ה', שממילא יקום בזריזות לעבודת הבורא. ואחר שהביא משל בענין העצבות ועצלות שהוא מיסוד הדומם, הולך ומביא משל לענין התאוות שהוא מיסוד הצומח:

גם אנו רואים בחוש, כשהתינוק עוסק בדרך שטות שלו, אף על פי שיש לו תאוה גדולה לזה, אף על פי כן כשרואה את אמו, הוא משליך כל תאוותיו אחר כתפיו, ומשך את עצמו לאמו.

גם זאת רואים בחוש, שהתינוק תיכף כשרואה את אמו הוא משליך כל התאוות, וזה מחמת שמתאוה להיות בקרבתה יותר מכל התאוות. וכך כאשר אדם זוכה להתקרב אל הצדיק ומחשיב אותו כמו תינוק שקשור לאמו, היינו שיונק מאור תורתו, שזהו עיקר הראייה של הצדיק, אזי הוא מתעורר להשליך מעצמו כל התאוות.

ביאור מאמר חז"ל

נמצא, שנתבטלין המדות רעות של שני היסודות: 'דומם' 'צומח', על ידי הסתכלות פני הצדיק; וזהו 'מתיארא מן הקוצים', שהוא בחינת 'צומח'. 'ופתחתי' שהוא בחינת 'דומם'. וכשנזדמן לו אבוקה של אור, זה תלמיד חכם, שהוא אביב באור התורה ועל ידו נצול ממדות רעות של שני יסודות: 'דומם' 'צומח', ואז נצול מן הקוצים ומן הפתחים:

ועל פי זה חוזר לבאר ענין המשל של חז"ל, מאדם שהולך באישון לילה ואפילה, והוא מפחד מקוצים שיזיקו אותו, שהוא החלק הרע שבצומח, הרומז לתאוות רעות. וכן מפחד מהפתחים שהם הבורות שבעפר שיכול ליפול בהם, שהוא החלק הרע של הדומם. וכאשר נזדמן לו אבוקה של אור אזי הוא רואה את דרכו וזהו שלא ליפול לבורות ולא להיזקק מהקוצים. והאבוקה של אור הוא רומז אל תלמיד חכם, שהוא דבוק באור התורה [אביב לשון של דבוק]. ועל ידי שרואה את אור תורתו, הוא מתעורר להתעורר מעצלותו, ולהשליך התאוות אחריו כתפיו.

סיכום המדרגה הראשונה בהתקרבות לצדיק

זהו הדרגה הראשונה של ההתקרבות אל הצדיק שעל ידו מתחיל עליית המלכות והשבתה אל ה', והיינו שמתעורר בזריזות לעבודת ה' ומתחיל לראות שיש מתיקות ומזון אחר של דביקות בה'.

ותיכף כאשר מגלה את האמת הזו, מתעורר בו הדרגה הראשונה של עסק הוידוי, לאורו של הצדיק, שזהו בחינת וידוי לפני הצדיק, כי כשהתקרב אל הצדיק וראה מרחוק את אמו מתעורר לרצות זריזות שמחה וחיות ולהשליך כל התאוות, וממילא תיכף ומיד מתחיל לעסוק ברצונות וכיסופים בפה, לספר להשי"ת על מלכותו שנפל לסט"א על ידי עצלותו ותאוותיו.

האם יש שלב שבו גומרים להתחנך ואומרים: הנה הילד מחונך?

שאלה זו שייכת גם לענין מצוות תשובה, האם שייך לומר 'חזרתי בתשובה'. בבית מדרשו של רביז"ל למדנו שתשובה אינה יעד, אלא היא 'דרך', תשובה משמעה לעסוק תמיד לשוב לה', מכל מקום שהוא. אם הוא בעלייה יחשוב איך להוסיף לכבד את ה' ממקומו ומדרגו. ואם הוא בירידה יחשוב איך לכבד את ה' מתוך מקומו הנמוך.

כל מה שאנו עושים תשובה באלול ועשרת ימי תשובה, אין הכוונה שבימים אלו 'עושים תשובה', אלא בימים אלו סוללים אנו את ה'דרך' שכל השנה נחיה בעסק של תשובה.

וכמו כן בענין 'חינוך' - אין מציאות בו אפשר לומר הילד מחונך. ילד מחונך הכוונה שהילד נכנס לעולם שבו הוא מנסה תמיד להתקדם, ותמיד יחפש לחנך את עצמו. לכן אין די בזה שהרגלנו אותו בכמה הרגלים שבו רצינו להרגילו, אלא יש לחשוב מחשבות איך לחנך בעומק יותר שהנער יכנס לעולם שבו הוא מחפש איך לחנך את עצמו.

אצל רביז"ל ההגדרה של עובד ה' הוא שעוסק תמיד בחיפוש ואינו עומד על מקומו, זה גם היה צוואת רביז"ל לחפש את רוח הצדיק. ואמנם החיפוש היא תנועה פנימית בנפש, שבו האדם מחפש תמיד להתחבר יותר ולהעמיק יותר וכו'. ומשום כך נדמה שקשה לחנך 'חיפוש', מי שיש לו את זה - יש לו, ומי שאין לו 'חיפוש' לא יבין על מה מדברים.

אבל באמת, כמו בכל דבר רוחני ודק, יש תמיד איזה כלל מעשי בעולם העשייה שאותו אפשר כן לחנך ולהרגיל, והוא, להיות תמיד במצב של 'מקבל' - ללכת לשמוע שיעורים - שיעורי תורה, שיעורי השקפה וכו'.

סיפר אברהם צעיר שתיקן לאחר חתונתו קרא לו חמיו ואמר, איני רוצה להתערב לך במעשיך, אבל אם אתה רוצה לרחם על עצמך ולא ליפול אחר החתונה לתרדמה של הרבה אברכים שפתאום מצאו את עצמם תחת עול אחריות של החזקת בית ופרנסה וכו', ונפלו מעבודת ה', אציע לך לקבל על עצמך בכל שבוע לשמוע שיעור מאדם גדול ממך, לא משנה מי - הוא לא חייב להיות רבן, וגם לא חייב להיות שיעור מיוחד ממש. אך עצם התנועה בנפש שבו אתה מכתת רגליים לשמוע משהו אחר, זה ישאיר אותך 'מחפש ומבקש'. כל כי יהודי הוא 'מבקש' מטבעו, אלא שבמשך הזמן החיפוש נופל לתרדמה, וזו פעולה מעשית שישאיר אותך בתנועה ערגית, שלא תזקין קודם זמן.

והוא דבר שאפשר להחזיר בבית, לא כהוראה לומר לילד לשמוע שיעורים, אלא שהילד רואה את אביו הולך לשיעורים, יושב בסעודה שלישית לשמוע דבר תורה וכדומה. ובעיקר בעיקר מכבד שיעורים ואת מוסרי השיעורים ואינו מזלזל במחי יד בדרשות כמו שמצוי לפעמים שהורים מזלזלים בפני בני ביתם, וזה כלי מעשי לחינוך לחיפוש ובקשה.

לחזור להיות אדם

האל"ף. והבזיונות שמהם אנו סובלים, הם ה' שבתוך האל"ף. ועל ידי זה זוכים לכבוד אלוהי, שהוא בחינת הנקודה העליונה של האל"ף.

כבוד אלוהי זה הוא כבוד עליון ביותר שעליו נאמר כבוד אלקים הסתר דבר, על כבוד זה אמרו בזה"ק לית כבוד בלא כ' היינו כתר, שאי אפשר לבוא לכבוד זה אלא ע"י המתנה (שכן כתר הוא לשון המתנה כמש"כ כתר לי זעיר ואחורין), והמתנה זו היא עיקר הבזיון, שכן הוא מנה להכנס בשערי עבודת ה', מנסה להתקדש ולהיטהר ונדמה לו שלא עולה בידו כלום, כיכול אין השי"ת חפץ בתשובה.

המתנה זו היא דרך התשובה ורק על ידי יכול האדם להטהר ולחזור לדרגת אדם, כמו שאמרו חז"ל (יומא לח): 'בא לטהר מסייעין אותו, משל לאדם שהיה מוכר נפט ואפרסמון, בא למדוד נפט אומר לו מדוד אתה לעצמך, בא למדוד אפרסמון אומר לו המתן לי עד שאמדוד עמך כדי שנתבסס אני ואתה', הרי שדרך התשובה וההיטהרות היא ע"י שממתין, כדי שמהמתנה זו יתבשר הוא והשי"ת כביכול.

נמצא, שעל ידי השתיקה והדמיון על הבזיונות, מתקנים את תמונת האל"ף, ואז נעשה 'אדם'. ולכן "אדם" הוא אותיות "אלף דם", כי על ידי שהאדם מקיים "דם" לה' והתחולל לו, שסובל את הבזיונות ושפיות דמים של כל המעברים וההרפתקאות, ואינו בורח מהשם יתברך, רק תמיד מחפש ומוצא אותו - הן בעליה והן בירידה - על ידי זה זוכה לתשובה, ותשובה על תשובה, עד שזוכה להיות בבחינת "אדם" היושב על הכיסא.

ברוך ה' זכינו ונכנסנו לחודש אלול, חודש אותו נתן לנו השי"ת במתנה כדי לתקן את העבר, את כל מה שפגמנו בשנה זו, כמו שדרשו בזה"ק (זוהר חדש כי תצא צו): על הפסוק 'ובכתה את אביה ואת אמה ירח ימים'.

אבל אם האדם יתבונן במהות החטא בפגם הנורא שפוגם בנשמתו בכל מעשה שנעשה נגד רצונו ית' ח"ו הרי תאחזנו רעד וחלחלה, שהרי בכך הפך מאדם לחיה, מתכלית הבריאה לחיה בדמות אדם, כמו שדרשו חז"ל (שבת קנא): עה"פ נמשל כבהמות נדמו.

וכמו שמבאר בלק"מ (ח"ב סי' ז) כי תכלית האדם היא הדעת וכיון שעובר עבירה מסתלקות ממנו הדעות כמו שאמרו חז"ל 'אין אדם עובר עבירה א"כ נכנסה בו רוח שטות' ומי שאין לו דעת אינו מן היישוב, ואינו מכונה בשם אדם כלל, רק הוא בחי' חיה בדמות אדם.

וזה שכתב בזה"ק לית אדם בלא א', ובאר רבינו במאמר קרא את יהושע (לקו"מ סי' ו) שאי אפשר לחזור לתואר אדם בלא ענין הא', שענינו ישמע בזינו ידום וישתוק, כי הנה, האות אל"ף מורכבת משלושה חלקים; הנקודה העליונה של האל"ף, הנקודה התחתונה של האל"ף, והקו שמחבר בין שני הנקודות. ורק כשאנו משלימים את כל אלו הג' חלקים של האות אל"ף, אז אנו זוכים להיות "אדם" אמיתי.

וכיצד אנו מתקנים בעבודתנו את שלשת חלקי האל"ף, על ידי שאנו שותקים ודוממים על הבזיונות. כי השתיקה והדמיון, היא הנקודה התחתונה של

עומק הפרשה

האבידה היקרה בעולם

השוב תשיבם לאחיה

עומק מצוה זו מובאר בדברי מוהר"ת על חלקי הנפש השייכים לאדם, כי באמת כשמגיע לאדם דבר ערך ואפילו ערכו מועט, יש שם חלקי נפש השייכים לו ועליו לתקנם, ורק לכן הגיע חפץ זה לרשותו.

התנאי העיקרי לתקן את חלקי הנפש שבחפץ שתחת ידו הוא ההשגחה, כלומר, לשים את דעתו על החפץ, לזכור שהחפץ הזה תחת ידו ועליו להביא אותו לידי תיקון, חפץ שאין דעת בעליו עליו הוא אבוד, כי מהות האבידה היא חפץ שאין בעליה יודע היכן הוא מונח (כמובאר בשו"ע חו"מ סי' רסא).

פגם זה אינו מגיע בממון זה לבד - אלא בשרשו העליון, כשהאדם הסיח את דעתו משמירת ממון, באותו רגע מאבד החפץ את הקשר לשרשו למעלה ואינו יכול לקבל את תיקונו הראוי לו על ידי בעליו.

התיקון לפגם זה הוא כח הצדקה, כלומר, שיבוא אדם אחר שרואה ממון זה ואינו נוטל לעצמו אלא מחפש אחר בעליו וגומל אתו חסד להשיב לו את אבידתו, תיקון זה מעורר את כח הצדקה, להמשיך מחדש את השגחת השי"ת על האדם, וכך יורדת השגחה זו עד לחפץ זה לקשר אותו חזרה לשרשו. פעמים והאדם עצמו אובד, כשהאדם תועה מדרכו, צועד בדרכים קלוקלות ומוצא את עצמו

במקומות רחוקים מאד שלא פילל מעולם להגיע אליהם, מקומות רחוקים מאד מהקדושה ומשורש נפשו, באותו זמן הוא מרגיש אבוד ומנותק לגמרי מהקדושה.

לשם כך עליו להגיע לצדיק, הצדיקים המופלגים נטלו על עצמם עבודה קשה זו, ללכת בדרכים נידחות, במקומות חשוכים ונמוכים, ללקט שם את נשמות ישראל שתנו בדרכם ולהשיבם לשרשם, ללקט את 'שה אחיך' הנידח ותועה בדרך, ולהחזירו לשרשו לבעליו.

עיקר תיקון זה נעשה על ידי שהאדם בא בעצמו לצדיק, הן בחייו, והן לקברו הקדוש - שם הוא עומד ומשרת כמו בחייו ממש, ושם הוא מבקש ומחפש אבידה זו, כי השבת האבידה אינה נעשית מאליה, כי צריך לעורר רבות את האדם שיחפש בעצמו את האבידה וירצה אותה כראוי, כמו שכתוב בתורה 'עד דרוש אחיך אותך', ודרשו חז"ל 'עד שתדרשהו אם הוא רמאי אם אינו רמאי', כלומר, כל זמן שאינו מחפש באמת אחר האבידה לא יקבל אותה, כי השבתה לא תביא אותו לתיקונו, אך לאחר שמגיע לצדיק, מחפש שם אחר האבידה כפי כוחו, משיב אותה הצדיק בשלמותו, ונותן לו כח לתקן אותה כראוי. (ע"פ ליקו"מ קפח וליקו"ה אבידה ג)

♦ בשורה משמחת! ניתן להשיג את החשוב, מעט הכמות ורב האיות: "הליכות קודש - אלול וירח האיתנים" שיחבר ממשיך אותך לעבודת ימים אלו. נערך ביד אמן ע"י המשפיע הרה"ח ר' אברהם יצחק קלצקי שליט"א. הפצה ראשית: מכון 'מאירת עיניים': 026645547.

♦ בצילא דמהימנותא: בימים אלו החלו ללמוד בסדר העמוד היומי במשנה ברורה את הלכות סוכה. עם הצטרפותך ללגיונו של מלך תוכל לקבל את חג הסוכות עם הכנה מיוחדת.

♦ יפוצו: הוצאת "בחינות" מודיעה על הוצאתם לאור במהדורת כיס מפוארת את ספרי היסוד של חסידות ברסלב. הפצה ראשית: 0533133903.

♦ אלול: לרגל ימי הרחמים בהם נהגו להרבות באמירות קדושות כתיקוני זוהר וספרי רביז"ל המסוגלים מאוד כידוע, הופיע הספר המהודר: "אמירות" מבית 'תורת הנצח' הכולל את הספה"ק ספר המידות, סיפורי מעשיות, ושיחות הר"ן - כשהוא מסודר ומחולק לימי החודש. הפצה ראשית: 0534133222.

♦ אומן: בימים אלו נערכים בהכנסת אורחים "נחל נובע" של ר' גלעד אטש, לקבל את המקדימים לבוא לקיבוץ הקדוש. במשך כל השנה כולה פועלים במסירות, ובימי אלול הפעילות מתרחבת משמעותית. ניתן לתרום אצל ר' גלעד בציון וכן באמצעות "נדרים פלוס" או: 035499080.

יורל ע"י מנחם עלה לתרופה
בבל עניין או להצטרפות למנויים בדוא"ר:
A028080148@GMAIL.COM
מסמך או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים: 053-3175211 | 054-8591148
המקדמת נסמכת מידי יום ראשון בשעה 19:00
לתרומות ורכישות נכס נצחי: עלה לתרומה, בנק
מדינת ישראל, 17, סניף 725, חשבון 36645.

החיזוק השבועי

עקר עבודתנו בראש השנה ויום הכיפורים
שאנו עוסקים רק לנלות מלכותו בלי
שום חקמה, כי אנו מסלקין דעתנו
לגמרי ומבטלין עצמנו לגמרי, שזהו
עקר עבודתנו באלו הימים הנוראים שאנו
עוסקים כל ישראל בתפלות ותחנונים
ובשירות ותשבחות של ספר תהלים
ושארי מיני פקשות ותחנונות וסליחות
ופיוטים וכו', שכל זה הוא בחינת
תמימות ופשיטות בלי חקמות ככל, כי
אנו מגלין מלכותו יתברך בתמימות לבד
בלי שום חקמות:

(ליקוטי הלכות, נג"י שחרית גה)

יהלום

ועל-כן עקר התשובה

על כל החטאים,

הוא שפלות:

(ליקוטי הלכות, נג"י שחרית גה)

א. עיקר התשובה הוא לא רק להתעסק עם פרטי העבירות אלא בעיקר להתעסק עם הרצון הכללי כמה כבוד יש לי בשביל ה' - להחזיר המלכות לה'.

ב. עיקר התשובה הוא בשבת כמו שכתוב 'ושבת עד ה' אלוך', ובשבת בוודאי שאין מתעסקים עם העוונות, אלא בהכרח שתשובה הכוונה לחזור בכיסופים לה'.

ג. כאשר יסוד זה מובן, ממילא מובן כמה בנקל לשוב בתשובה, כי אין תובעים אותנו שנגמור לשוב אליו בבת אחת, אלא בעיקר שנבוא להכרה שה' הוא המלך, ונתחיל לסובב פנינו אליו ולעלות על הדרך שמתקדם אליו - ולא להפסיק ללכת.

ד. רביז"ל חידש שעיקר התשובה הוא 'שמע בדיון ידום וישתוק', לעורר בושה ובזיון מפני הש"ת על כך שלקחנו לו את המלכות.

ה. העיקר הוא לא עצם הבזיון אלא בעיקר הידום וישתוק, כי בדרך כלל אדם מתחמק לפגוש את הכשלונות שלו, ולכן אינו מודה על האמת, אבל כשיהיה חזק בדעתו לדעת שה' אוהב אותו איך שהוא,

הלכה פסוקה

מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א / מר"צ בעיר בית שמש יצ"ו

אמירה והרהור דברים שפקדוה במרחץ ומקוה

ד, מכמה פוסקים). ומי שתלמודו שגור פניו ומהרהר בדרך תורה לאנסו, לכתחילה יש לו לחדות את ההרהור. אבל אם בכל זאת הרהר, לא עשה אסור (משנ"ב פה ח).

ז. אסור לענות אמן על ברכה ששומעים מבחוץ (רמ"א ס"ו פד ומשנ"ב ז). וי"א שמתיר לענות אמן על אהל (כך החיים פד יא). אבל מתיר לברך או לאהל את הברך, כל שאין מפרקים שם השם (שערי תשובה, קנו א. אום אני חומה, גרוס, ח"א ס"א, משנ"ב, עה יג ד"ה נראה).

ח. אסור להזכיר את שם השם בכל לשון שחוק, כגון 'גאט' וכדומה. ונראה שאסור לומר: 'הקדוש ברוך הוא' 'ברוך השם' 'רחמנא ליצל' 'דבוננו של עולם' 'אידישטער'.

ט. י"א שלא להזכיר שם 'שבת' (חסד לאלים, פד - פז. בני יששכר, מאמרי השבתות, א. א. בן איש חי, א. ויצא טז. כח"ח, פד ז).

י. לברך דברים חול בבית המרחץ, מתיר אפילו בלשון הקדש. ומנהג חסידות להחמיר לא לברך בלשון הקדש (משנ"ב, ט). וי"א שראוי לא לברך כלל אפילו בלשונות שלנו, כי בלקות יכולים לבוא לידי אסור בהזכרת דברים שפקדוה, ונראה בחוש (ראה: שלמות חיים, קב. תורת חיים, סופר, פד ג. דרכי חיים ושלום, שנו. מנחת יצחק, ד סא). אבל בבית הפסא, יש להחמיר שלא לברך כלל קשומים שם בקדי להתפנות (ראה בשו"ע סימן ג ב ומשנ"ב ד, ובהוצאת דרוש 3-5).

מתיר, והוא מצדד לאיסור כי יבואו לידי הזכרת ה' או פסוקים. ומדברי הגרש"א בנשמת אברהם פה הערה 3, נראה שמתיר אם אינו מכין לשם מצוה. אמנם נראה שלא התירו אלא במקוה שאין עליו דין מרחץ, משא"כ במקוהות שלנו, הפתוחים בדרך לחדר המקלחות, ובפרט בערב י"ז ובליל שבועות דנפיש זוהמא והבלא, הרי אסור כל דבר שבקדושה. וכ"מ ביד אהרן ס"ו פד בהגב"ב. ועכ"פ אמירה בפה, פשיטא שאסור דלא עדיף מחדר האמצעי כשיש אדם ערום, ואפילו אין שם ערום, מ"מ הוא בעצמו אינו מותר אלא למקצת פוסקים וגם רק במחבק זרועותיו).

ה. אם שאלו שאלה בהלכה, אסור לענות אפילו רק בן ולא, או אסור ומתיר, וגם לא יענה 'אסור לענות כאן, אלא יאמר 'מרחץ הוא'. אמנם אם צריך למנוע מאדם העושה אסור, או מי שפוקד בנות דבריו דברי קדושה, צדי הדין בן (שו"ע פה ב ומשנ"ב וביה"ל שם). (א) אם מספיק לומר לו 'אל תעשה קב', צדיף לומר לו בן (אבל אין לעשות', נראה שהרי זה לאסור' לעשות). (ב) אבל אם אינו מספיק, מתיר לומר לו 'אסור לעשות קב'. (ג) ואם גם זה אינו מספיק, מתיר להסביר לו מדוע אסור לעשות קב.

ו. אסור אפילו להרהר שם בדרך תורה (שו"ע, פה ב) או שאל דבר שפקדוה (כנע"ד ממשנ"ב עה, ב, שאין חילוק בין תורה לשאר ד"ק. וכ"מ ממשנ"ב פה ד, שהתיר רק לעיין בשפלותו). ולכן אסור לשמוע דברי קדושה מקלטים (אש"י נד

א. המקום שדוקצים שם, והיגיון מקום הפקלחות. בורות הטבילה ואפילו אין שם מים חמים או זוהמת ההבל, מ"מ בדרך פתוח לחדר המקלחות, וכמ"ש באש"י ישראל, נג הערה פח), אפילו אין שם אדם ערום, אסור לומר או להרהר שם דבר שפקדוה, ואפילו שלא בלשון הקדש.

ב. וכן יש להחמיר בגיבית הפסא (ראה: אש"י, נג ג. משנ"ב הוצאת דרוש, פג 42).

ג. אבל בדרך שורק מתלבשים שם, הדין קל יותר וכו' שיתבאר להלן.

ד. אמבטיה שפפית, אם אין שם גם שורשים, נראה שאפשר להחשיבה כמו החדר שמתלבשים שם.

ו. אסור לומר שום תפלה או שאלה דבר שפקדוה, אפילו קשין מפרקים שם ה' (מנחת אהרן, פארו, כלא א. ה).

ב. אסור לברך כלל בדרך תורה או הלכה (משנ"ב, פד ד). או מוסר וחסידות (כי נחשבים כדברים שבקדושה. ואת"ל שאינם קדושים לענינו, הנסיון מעיד שלא ימלט שמוכרים או מהרהרים פסוקים ומאמרי חז"ל או שם ה'. וכעין מש"כ במשנ"ב פה ה, ובשעה צ' תרו כב. וכן ראה בשלמות חיים, קב. אש"י, נד הערה ח).

ג. אסור לברך שום ברכה, כולל ברכת טבילת פלים. או מי שרצה לברך על שתתנו שם.

ד. 'ודי' וכן הפגנות של הטבילה, נראה שיש לאסור אפילו בהרהר וכל שכן באמירה בפה (בשעה צ' תרו כב, שהט"ז

אומן ראש השנה
מגוון גדול של טיסות!
ציוני דרך
פשוט להגיע לצדיקים

058-3210-148

